

Hồi 11

Đột Biến Thiên Nguy Cốc

ời nói của nàng bao hàm chân tình vô hạn, và cũng không kém gì oán trách. Cổ Thanh Phong cũng không biết trả lời ra sao cho phải, chỉ có cách là ôm chắc lấy nàng mà an ủi nàng ta thôi.

Lúc ấy bọn người lạ cùng với bọn quần ma đã đi ra khỏi đường hầm, xa xa còn có tiếng hò hét vọng lại.

Cổ Thanh Phong liền rẽ tai hỏi Bàn Chân Chân :

- Hiền muội có biết những người ở bên ngoài vào kia là ai không?

Bàn Chân Chân được chàng ôm ấp và gọi mấy tiếng “hiền muội”, trong lòng đã an ủi vô cùng, tựa như đắm đuối trong bể tình, không muốn trả lời nhiều, chỉ trả lời vồn vện có bốn chữ :

- Lâu Sơn Tam Sát!

Cổ Thanh Phong mới tỉnh ngộ và nói :

- Thế ra Lâu Sơn Tam Sát, chúng vẫn vì Mạnh Hồng Tiểu mà lặn lội đến đây!

Bàn Chân Chân vừa cười vừa nói :

- Phong đại ca vừa nói là ở trong Thiên Nguy Cốc đào tẩu ra, vậy có gặp chị Hồng Tiểu không?

Cổ Thanh Phong đáp :

- Có tôi đã gặp Hồng Tiểu và sau khi chia tay mới đi vào trong đường hầm này!

Bàn Chân Chân kêu ủa một tiếng ngạc nhiên hỏi :

- Đại ca đã gặp chị Hồng Tiểu rồi ư? Sao lại chỉ thoát thân có một mình như thế? Đại ca để chị ấy ở lại Thiên Nguy Cốc không sợ tay chân bon quần ma của Vạn Kiếp Môn hay sao?

Cổ Thanh Phong biết lúc này không đủ thì giờ để nói chuyện của Mạnh Hồng Tiểu cho Bàn Chân Chân nghe, nên chàng nói :

- Câu chuyện này nói ra thì dài lắm, chúng ta hãy thoát ra khỏi

chốn nguy hiểm này đã, rồi tôi kể lại sau. Tóm lại, Hồng Tiểu ở trong Thiên Nguy Cốc chẳng những không có hại mà còn có lợi là đằng khác!

Cô Gái Áo Vàng nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu một mình ở trong Thiên Nguy Cốc mà Cổ Thanh Phong lại nói là có ích chớ không có hại, biết bên trong thế nào cũng phức tạp lắm, cho nên nàng vừa cười vừa nói :

- Phong đại ca nói rất phải, chúng ta nên mau mau thoát khỏi chốn nguy hiểm này trước đã, bằng không nếu Lâu Sơn Tam Sát rút lui rồi, quần ma của Vạn Kiếp Môn trở lại khám xét thì lúc ấy sẽ không đường lối nào nữa mà đào tẩu! Như vậy có khác gì là cá ở trong chum, tha hồ cho đối phương bắt hay không?

Cổ Thanh Phong nghe nói cũng phải bật cười, khoác tay Bàng Chân Chân từ từ đứng dậy, rồi cả hai rón rén tiến thẳng về phía cửa hầm.

Hai người vừa ra tới cửa miệng hầm đã thấy Lâu Sơn Tam Sát với quần ma của Vạn Kiếp Môn đang cầm cự với nhau, trận đại chiến khốc liệt hình như sắp bùng nổ tới nơi.

Lãnh Sát Hồng Phi, Tú Sát Tiêu Đồng, Tiểu Sát Ha Đằng ba người của nhóm Lâu Sơn Tam Sát đứng một bên. Còn bên Thiên Nguy Cốc thì có Tiêu Dao Sứ Giả Thôi Nhất Vỹ, Xán Hà Sứ Giả Vệ Phượng Hoa, và Ngũ Độc Sứ Giả Đường Gia đứng một bên.

Đường Gia không nhận ra Lâu Sơn Tam Sát vì Hồng Phi, Tiêu Đồng, Ha Đằng các người từ khi bị thất bại ở Cửu Hồi Cốc tới giờ không can tâm, điều tra tung tích của Ma Cung bảy Sứ Giả để mong cướp lại được Mạnh Hồng Tiểu. Nên chúng không quay trở về Lâu Sơn, và chúng cời luôn bộ áo vẽ xương người mà chúng vẫn thường mặc, mặc áo bào thường để mọi người không ai biết được hành tung của chúng.

Lần này, chúng đã tìm được Thiên Nguy Cốc rồi. Hơn nữa, chúng lại may mắn gặp được Ngũ Độc Sứ Giả, bọn chúng nhận ngay ra lai lịch của Đường Gia, nên chúng ngấm ngấm theo dõi tới đây!

Bây giờ, Đường Gia mới trông thấy rõ anh em chúng, liền hậm hực hỏi :

- Ba lão già này, tại sao lại theo dõi Ngũ Độc Sứ Giả này đi xa hàng mấy trăm dặm, rồi còn lảng lảng tới đây, định mưu mô gì?

Ha Đằng trợn ngược đôi mắt quái dị lên, ha hả cười và đáp :

- Chẳng lẽ chỉ có các người thị có những con chim kia mà ngấm ngấm vào được Cửu Hồi Cốc của chúng ta mà cấm chúng ta đến Thiên Nguy Cốc này hay sao?

Tiêu Dao Sứ Giả biết rõ sự thể đầu đuôi, liền trợn ngược đôi lông mày lên hỏi :

- Các người có phải là Lâu Sơn Tam Sát đó không?

Hồng Phi sầm nét mặt lại lạnh lùng đáp :

- Người đoán không sai! Các người trên giang hồ gọi mấy tên lão “bất tử” này là Lâu Sơn Tam Sát!

Thôi Nhất Vỹ, Vệ Phụng Hoa, Đường Gia nghe nói ba ông già quái dị này là Lâu Sơn Tam Sát và cũng là những người trong mười ba tay cao thủ trong võ lâm, biết ba người đó là kinh địch, nên chúng đưa mắt ra hiệu cho nhau một cái, rồi chuẩn bị để đối địch. Lúc này, chúng không còn để ý đến việc sao bỗng dưng mất tích Cổ Thanh Phong nữa.

Tiêu Dao Sứ Giả vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Kinh hãi vì thanh oai của đối phương được nghe đã lâu, bây giờ giáp mặt biết danh bất hư truyền, muốn nghĩ cách làm thế nào để cho Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc hồi sức lại thì mới có tư cách đối phó nổi. Mừng là Lâu Sơn Tam Sát tự động đến tận cửa, nếu chế ngự được chúng, lấy được thuốc giải Tam Nhật Đoạn Hồn Tán chữa cho Mạnh Hồng Tiểu, như vậy có thể bắt ép nàng phải đọc Đăng Ma Bảo Lục ra cho anh em mình chép.

Nhưng Thôi Nhất Vỹ cố trấn tĩnh tâm thần kêu “ủa” một tiếng rồi hỏi :

- Ba vị ở nơi xa tới núi này, có phải ba vị đến đây vì nàng Mạnh Hồng Tiểu đấy không?

Tiêu Đồng trợn ngược đôi mắt, cau mày lại, không thềm đáp mà trái lại hỏi Thôi Nhất Vỹ :

- Mạnh Hồng Tiểu đã uống Tam Nhật Đoạn Hồn Tán, một thứ thuốc độc của anh em chúng ta chế ra, có lẽ bây giờ nàng ta đã hồn về chín suối, xương thịt đã tan nát rồi?

Thôi Nhất Vỹ cười nhạt mấy tiếng rồi đáp :

- Các người đừng có tưởng Tam Nhật Đoạn Hồn Tán là một thứ thuốc độc hung hiểm nhất đời! Chúng ta tuy không giải được nhưng cũng

đủ sức giữ nàng ta lại được, chứ không chết như các người làm tướng đâu!

Lâu Sơn Tam Sát nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu chưa chết trong lòng mừng rỡ vô cùng, nhưng Tiêu Đồng dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, rồi lạnh lùng nói :

- Tam Nhật Đoạn Hồn Tán của chúng tôi là dùng mười ba thứ thuốc kỳ độc tạo thành. Muốn giải nó chỉ có Linh Chi nghìn năm. Vì thuốc giải độc môn chỉ có bọn chúng tôi có là mới có thể giải được thôi, bằng không dù có Hoa Đà tái thế cũng không tài nào giải được chất độc ấy, mà cứu chữa cho nàng ta khỏi được!

Vệ Phượng Hoa nghe nói bật cười :

- Nếu người không tin, xin vào trong Thiên Nguy Cốc, chúng tôi sẽ mời nàng Mạnh Hồng Tiểu ra cho các vị xem!

Ha Đằng nghe nói liền cười ha hả đáp :

- Được, được! Chúng ta đang muốn đến Thiên Nguy Cốc của các tiểu ma đầu chưa hết hơi sữa này!

Nói xong, y đưa mắt ra hiệu cho Hồng Phi với Tiêu Đồng, rồi cả ba cùng đi vào trong đường hầm.

Ngũ Độc Sứ Giả Đường Gia đột nhiên lớn tiếng kêu gọi :

- Các người hãy khoan vào bên trong!

Ha Đằng liền ngừng bước, quay đầu lại nhìn Đường Gia, cười ha hả hỏi :

- Tại sao người ngăn cản ta vào bên trong?

Đường Gia đang tức giận vì bị Cổ Thanh Phong đùa giỡn ở trong hầm tối, nên y muốn phát tiết lửa giận vào Ha Đằng. Mặt y đầy sát khí, cất tiếng hỏi :

- Người có biết lệ luật vào trong Thiên Nguy Cốc này như thế nào không?

Ha Đằng nhìn Hồng Phi, Tiêu Đồng, cùng ha hả cả cười đáp :

- Đại ca, Nhị ca có nghe thấy chưa? Tiểu ma quỷ này lại còn có trò ma quỷ gì giở ra nữa đấy!

Y vừa nói dứt, thì liền quay lại hỏi Đường Gia :

- Muốn vào Thiên Nguy Cốc lại còn có quy cũ gì nữa thế?

Đường Gia định tâm đấu với bọn hung ác nổi danh trên võ lâm

này, nên liền trả lời ngay :

- Thiên Nguy Cốc này xưa nay vẫn có cái tục lệ là cấm những người phạm tục đi vào. Trước khi vào cốc phải biểu diễn mấy pho võ học, để chúng ta làm chủ nhân đây xem những người đó có đủ tư cách để cho chúng ta tiếp rước hay không?

Ha Đằng nói :

- Biểu diễn mấy pho cũng không sao, nhưng chỉ có điều là không biết chỉ có một mình ta iểu diễn hay là cũng với người biểu diễn?

Đường Gia đáp :

- Người một mình biểu diễn cũng được, còn như người muốn biểu diễn chung với ta cũng được nốt. Người muốn chọn môn khí giới nào cũng được hết, ta không từ chối bất cứ môn nào mà người muốn lựa chọn.

Ha Đằng thấy thái độ của đối phương kiêu ngạo như vậy liền cười nhạt :

- Nếu vậy chúng ta cùng sử dụng ám khí, quyền cước, huyền công, khí giới cùng một lúc đấu với nhau mấy hiệp!

Đấu với nhau như vậy rất hợp Đường Gia vì môn khí giới Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng có cả ám khí ở bên tro nên y gật đầu nói :

- Đấu như vậy cũng hay! Vậy thì người hãy mau mau lấ khí giới của người ra đi!

Khí giới của Ha Đằng vốn dĩ có hai thứ, tay phải cầm Bạch Cốt Trượng, tay trái cầm một cái quạt hình quái dị. Như bây giờ vì muốn thử xem công lực của bảy Sứ Giả Ma Cung cao siêu như thế nào, nên cần phải xem chưởng lực và quyền công ở trong khí giới, nên y không cần sử dụng đến quạt sắt mà chỉ bẻ Bạch Cốt Trượng ra làm hai khúc, mỗi khúc dài độ thước rưỡi, trượng đó y như một khúc xương người.

Đường Gia thấy khí giới của đối phương kỳ lạ như vậy cũng phải trợn mắt lên nhìn một cái, rồi liền lấy Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng ra. Khí giới này hình như bàn tay người, năm móng tay hơi cong, móng tay sắt bén kỳ lạ, có cán dài hơn thước.

Cổ Thanh Phong nằm phục ở trong bóng tối chỗ cạnh đường hầm trông thấy Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng hình như bàn tay liền dùng Nghi Ngũ Truyền Thanh nói với Bàn Chân Chân :

- Chân muội! Nếu sau này có đấu với Ngũ Độc Sứ Giả thì phải để ý đến cái Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng này, vì bên trong nòng có một luồng hơi độc gọi là Hóa Huyết Thần Yên rất lợi hại!

Bàng Chân Chân mỉm cười cũng dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh trả lời :

- Chỉ tiếc Ha Đằng đối địch Đường Gia, nếu phải muội thì Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng sẽ bị hủy bởi tiểu muội liền!

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói :

- Chân muội nói khoác quá! Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng của Đường Gia ngoài thứ khói độc ở bên trong ra, nó còn làm bằng một thứ gang rất tốt, xen trộn với Tỷ Kim Sa ở Tây Vực mà tạo nên. Những móng tay sắc bén của nó có thể móc thủng sắt đá, chuyên phá các thứ công lực hộ thân, chứ không dễ dàng phá hủy của y đi được đâu!

Bàng Chân Chân chỉ cây búa thần đeo ở trên vai mình rồi nói :

- Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng là dùng Hải Nhi Thiết với Kim Sa tạo thành, nhưng chịu sao nổi Liệt Khuyết Thần Phủ của tôi. Chỉ cần một cái là Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng sẽ bị chặt gãy làm đôi liền!

Cổ Thanh Phong thấy Liệt Khuyết Thần Phủ, một trong Tam Bảo của Tam Nguyên Bang đã ở trong tay của Bàng Chân Chân, phấn chấn vô cùng, khẽ nói với nàng :

- Chân muội! Lát nữa, có dịp hiền muội đưa cho tôi mượn cái búa thần đó sử dụng một phen!

Bàng Chân Chân rất yêu Cổ Thanh Phong, nghe nói liền cởi cái búa thần đó mà trao cho chàng liền. Cổ Thanh Phong cầm lấy cái búa, nhìn ra ngoài động, thì thấy Tiểu Sát Ha Đằng với Đường Gia đã đứng gần nhau và cả hai bên đang sắp sửa ra tay đấu với nhau rồi.

Tiểu Sát Ha Đằng là một trong mười ba danh thủ, tuổi tác, vai vế danh vọng đều trên cả. Ngũ Độc Sứ Giả không có nhận xét đó, vừa tới gần y đã ra tay tấn công đối thủ ngay.

Ha Đằng cười ha hả giơ tả chưởng lên hất ngang một cái, rồi dồn sức vào cánh tay phải chờ tới khi Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng của đối phương áp đánh tới gần đầu vai, lại đưa Bạch Cốt Trượng lên chống đỡ. Hai món khí giới va chạm nhau có tiếng kêu “loong coong”. Tất nhiên công

lực của Ngũ Độc Sứ Giả làm sao bằng được Ha Đăng, nên khí giới của y suýt bị khí giới của đối phương chấn bắn ra khỏi tay.

Nhưng Hóa Huyết Thần Yên ở trong Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng bị sức chấn mạnh đã có một chút tỏa ra. Ha Đăng có biết đâu, trong khi đắc chí cười ha hả, vì Độc Yên vô hình vô sắc, y hít vào trong người lúc nào rồi mà chẳng hay. Y đã trúng phải độc lúc nào rồi mà chẳng hay biết. Y vẫn nhìn thẳng vào mặt Đường Gia cười một cách ngông cuồng.

Thôi Nhất Vỹ bỗng lên tiếng :

- Bạn họ Ha nói rất phải, người sành điệu ra tay một cái đã biết có hay không liền! Các người Lâu Sơn Tam Sát quả thật không hổ thẹn với cái tên Thập Tam Danh Thủ. Nhất Vỹ đại biểu bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung nghênh đón quý gia nhập Thiên Nguy Cốc để làm khách ở xa tới của Tiểu Vạn Kiếp Môn chúng tôi!

Thì ra, ba Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung đây chỉ có Thôi Nhất Vỹ là người giỏi hoạt và đa mưu túc trí hơn hết. Y liếc mắt nhìn biết Lâu Sơn Tam Sát quả thật danh bất hư truyền, công lực rất cao siêu. Y suy nghĩ ba Sứ Giả đấu với ba anh em Lâu Sơn Tam Sát, một địch một, chưa chắc đã thắng nổi đối phương. Chi bằng cứ đón tiếp Tam Sát vào trong Thiên Nguy Cốc, rồi hợp cả Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc đã học được Dĩ Khí Ngự Kiếm để đối phó thì may ra mới thắng nổi.

Huống hồ, Bạch Cốt Trượng với Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng sau khi rung động, y đã thấy Tiểu Sát Ha Đăng hình như đã bị trúng phải Hóa Huyết Thần Yên vô hình vô sắc kia rồi, nên càng cần phải kéo dài thời gian để cho chất độc trong người Ha Đăng phát ra. Như vậy, có phải là diệt được một tay kinh địch không?

Ha Đăng đã thử biết Ngũ Độc Sứ Giả công lực khá cao, không kém gì mình mấy, nhưng đoán chắc đối phương bị thất bại một trượng đó thì thế nào cũng không chịu khâm phục. Cho nên, miệng y tuy cười ngông cuồng, nhưng trong lòng cũng đã bớt khinh tôi như trước, liền vận hơi lấy sức để phòng bị. Bây giờ nghe Thôi Nhất Vỹ đã công nhận anh em mình là danh bất hư truyền, liền đại biểu bảy Sứ Giả nghênh đón anh em mình vào trong Thiên Nguy Cốc tụ họp, khiến y càng ngạc nhiên thêm, đưa mắt nhìn Hồng Phi và Tiêu Đồng một cái, rồi cười ha hả hỏi :

- Đại ca, Nhị ca! Đối phương đã dùng lễ mà đón chúng ta như vậy, chẳng hay chúng ta có nên vào trong Thiên Nguy Cốc xem một phen hay không?

Lãnh Sát Hồng Phi là người đa mưu, lắm kế. Y biết Thôi Nhất Vũ mời mình vào trong Thiên Nguy Cốc như vậy, thế nào cũng có âm mưu gì đây, nhưng vì một là muốn cướp lại cho được nàng Mạnh Hồng Tiểu, hai là y tự phụ công lực của mình mạnh hơn đối phương, nên y mới gật đầu đáp :

- Chúng ta có ý tới đây, khi nào lại không vào trong Thiên Nguy Cốc? Bây giờ, được các vị mời mọc như vậy thì phiền bạn họ Thôi hãy đi trước dẫn đường!

Thôi Nhất Vũ mỉm cười một cách gian xảo, quay mình lại đưa đường cho Lâu Sơn Tam Sát đi thẳng vào trong đường hầm.

Lúc ấy, Cổ Thanh Phong mới nhận thấy Lâu Sơn Tam Sát tuy là những nhân vật hung tàn, khi vào trong sơn cốc rồi sống chết ra sao không có liên can gì đến mình, thậm chí Vạn Kiếp quần ma với Lâu Sơn Tam Sát hai bên bị chết chóc hay tiêu diệt như vậy, các nhân sĩ chính nghĩa lại càng được hưởng mỗi lợi ngư ông. Nhưng vì sự an toàn của Mạnh Hồng Tiểu, nên chàng không muốn để cho Lâu Sơn Tam Sát đi vào trong Thiên Nguy Cốc. Đối phương đều muốn cướp được Đằng Ma Bảo Lục rồi cùng thảo hiệp với nhau. Lâu Sơn Tam Sát lấy thuốc giải độc ra cho Mạnh Hồng Tiểu uống, thì Hồng Tiểu làm sao mà tiếp tục giả bộ điên như trước được nữa? Và không thể được yên tĩnh tu luyện mấy môn tuyệt học kia, rồi thế nào cũng lại bị quần ma bức hại dùng các thủ đoạn bắt nàng phải hiến ba môn thần công của Đằng Ma Bảo Lục ra.

Suy nghĩ như vậy, chàng liền nắm chắc lấy tay Bàn Chân Chân từ ở trong đường hầm từ từ bước ra.

Ba Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung vì Lâu Sơn Tam Sát là kinh địch nên chúng đã quên bẵng cả chuyện Cổ Thanh Phong đào tẩu. Bây giờ chúng đột nhiên thấy chàng ở trong hầm bước ra, tên nào tên ấy đều ngạc nhiên vô cùng.

Vệ Phụng Hoa liền tiến lên trước định lên tiếng hỏi, nhưng nàng thấy Cổ Thanh Phong khoác tay với Bàn Chân Chân, nên định nói lại thôi. Mặt nàng lạnh lùng, cơn ghen nổi lên, đôi lông mày cau lại, hai mắt

lộ đầy sát khí.

Thì ra Vệ Phụng Hoa vẫn còn thương yêu Cổ Thanh Phong, nhưng thấy Bàn Chân Chân đẹp tuyệt trần như vậy, lại khoác tay Cổ Thanh Phong như thế, tất nhiên nàng ta phải tự nhận mình xấu xí hơn rồi, do sự ghen tuông mà tức hận, do sự tức hận mà muốn giết được tình địch mới thôi.

Thôi Nhất Vỹ trông thấy Cổ Thanh Phong liền trầm giọng hỏi Vệ Phụng Hoa :

- Vệ Tam sư muội, Vạn Kiếp Ma Chủ đối với môn hạ đệ tử rất khoan hồng, nhưng ghét hận nhất là những quân phản loạn, phạm thượng, nếu ai vi phạm điều luật đó thể nào cũng bị trọng hình. Cổ Thanh Phong đã lãnh thụ Vạn Kiếp Pháp Ấn rồi kể như đã là môn hạ của Vạn Kiếp Môn rồi, bây giờ y đã phạm phải tội nặng đó thì chúng ta phải xử trí ra sao?

Vệ Phụng Hoa nhìn thẳng vào mặt Bàn Chân Chân và Cổ Thanh Phong. Càng nhìn lửa ghen hận trong lòng nàng lại càng bốc mạnh lên cao thêm, liền nghĩ thầm :

“Nếu Thanh Phong thật lòng yêu thương ta, thì dù chàng có phạm lỗi nặng nề đến mức nào, ta cũng sẵn lòng che chở cho chàng. Nhưng xem tình hình bây giờ thì chàng với thiếu nữ áo vàng kia rõ ràng là một đôi tình cũ nghĩa xưa, chứ không phải là mới quen biết với nhau đâu. Trước kia chàng đối với ta rất thân thiết chẳng qua là muốn trà trộn vào Thiên Nguy Cốc này để dò thám, đấy chứ có phải là chàng ta thật lòng thật bụng gì đâu”?

Nghĩ đến đây, nàng ta không chịu nhịn được liền nghiêng rằng :

- Xin Nhị sư huynh đừng có nương tay gì hết, cứ theo đúng quy củ của Vạn Kiếp Ma Cung mà xử!

Thôi Nhất Vỹ quay ngược lại, chấp tay chào Lâu Sơn Tam Sát, rồi mỉm cười nói :

- Ba vị làm ơn hãy đợi chờ giây lát, để Nhất Vỹ tôi xử trí một phản đồ xong rồi sẽ đón quý vị vào trong Thiên Nguy Cốc sau!

Lãnh Sát Hồng Phi các người tuy không biết Cổ Thanh Phong là ai, nhưng đã nhận ra Bàn Chân Chân liền ngạc nhiên vô cùng và nghĩ

thăm :

“Nàng này là con gái cưng và duy nhất của Bang Chủ Tam Nguyên Bang, sao nàng cũng xuất hiện ở trong Thiên Ngụy Cốc này như thế?”

Chúng chỉ mong Cổ Thanh Phong với Bàn Chân Chân đấu với ba Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung để cho cả hai bên đều bị thương cả, thì chúng vui mừng khôn xiết. Vì vậy, chúng đều mỉm cười gật đầu lùi sang một bên để xem tình thế diễn biến ra sao?

Thôi Nhất Vỹ nói với Lâu Sơn Tam Sát xong liền quay đầu lại bảo với Vệ Phượng Hoa :

- Tam sư muội, mời sư muội thân hành ra tay để chinh môn quy của phái Vạn Kiếp!

Vệ Phượng Hoa bỗng làm ra vẻ đầy tình tứ, liếc nhìn Đường Gia một cái, rồi cười giọng ẻo lả và nói :

- Đường Lục sư đệ làm ơn sử dụng Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng để theo quy môn diệt tên phản đồ này chí chết!

Đường Gia vẫn tương tư Vệ Phượng Hoa từ lâu. Vì mình đầu to người lùn, mặt mũi xấu xí, dù y lấy lòng thế nào cũng không được Vệ Phượng Hoa đoái hoài đến. Bây giờ y nghe thấy Vệ Phượng Hoa đối đãi với y một cách thân mật như thế, y khoái chí vô cùng, vội vã bước ra ngay.

Trước tình thế đó, Cổ Thanh Phong vì đã có đường lui, không lo sợ chút nào, liền cầm cây Liệt Khuyết Thần Phủ giơ ngang lên, trông rất oai phong lẫm liệt, bình tĩnh chờ đợi kẻ địch xông lại tấn công.

Ngũ Độc Sứ Giả trông thấy Cổ Thanh Phong cầm một cái búa dài độ hai thước, màu đen nhánh, lưỡi búa không có vẻ gì sắc bén cả, y đang ngạc nhiên vô cùng, nhưng y thị có thần công của mình hơn người, nên nghĩ thầm :

“Vừa rồi mình đấu với Ha Đằng, vì kém hỏa hầu hơn đối phương một chút nên kém hơn đối phương. Bây giờ mình đấu với Cổ Thanh Phong thế nào mình cũng thắng nổi đối phương.”

Nhưng Phượng Hoa đang ngắm nhìn cái búa trong tay Thanh Phong, trong lòng hơi cảnh giác, liền nghĩ thầm :

“Thanh Phong sở trường nhất là kiếm thuật, sao bây giờ y không sử dụng kiếm mà lại đi sử dụng búa như thế? Chẳng lẽ, cái búa trông rất

tâm thường này lại có oai lực kinh người chẳng?”

Nghĩ tới đó, nàng liền bảo Đường Gia :

- Lục sư đệ chớ có khinh thường, công lực của đối phương rất cao siêu, nhất là cái búa của y bên trong chưa biết chừng có trò xảo quyết cũng nên?

Đường Gia nghe nói liền nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong, rồi lại nhìn vào cây búa thần của chàng một hồi, vừa cười vừa đáp :

- Tam sư tỷ cứ khoan tâm, tuy Đường Gia bất tài nhưng đối với những quân phản đồ tiểu bối này đệ dư sức đối phó!

Y vừa nói dứt, đã múa Tiên Nhân Chưởng xông lại tấn công vào mặt và vai của Cổ Thanh Phong liền, tay trái liền điểm vào yếu huyệt của đối thủ.

Cổ Thanh Phong biết khí giới của địch có giấu Hóa Huyết Thần Yên vô hình vô sắc hết sức lợi hại, cho nên chàng mới phải mượn cái búa thần của Bàn Chân Chân để sử dụng. Chàng muốn hủy môn khí giới ác độc của đối phương đi để diệt một mối nguy hại trong võ lâm. Chàng giả bộ làm ra hoảng sợ, quay mình lướt ra xa một trượng để tránh chưởng và chỉ của Đường Gia.

Đường Gia thấy địch thủ không dám chống đỡ thế công của mình, lại xông lên tấn công tiếp.

Thế công của y như vũ như bão, thoáng cái đã tấn công được bảy chỉ tám chưởng luôn một lúc, dồn cho Cổ Thanh Phong sa vào trong vòng vây của y.

Bàn Chân Chân không ngờ Cổ Thanh Phong may mắn được Triển Thanh Bình và Điều Ngao Cư Sĩ truyền thụ cho những thế kiếm kỳ lạ, trong một thời gian ngắn ngủi như thế mà võ công của chàng đã tiến bộ rất nhanh. Còn Lâu Sơn Tam Sát lại tưởng Cổ Thanh Phong không địch nổi Ngũ Độc Sứ Giả.

Vệ Phượng Hoa biết kiếm pháp của Cổ Thanh Phong rất tinh xảo, lại đoán ra được chàng bỗng dưng bỏ kiếm mà sử dụng búa, thì chắc chắn thế nào chàng ta cũng có dụng ý gì ở bên trong. Nên nàng ngấm ngầm chuẩn bị sợi dây Phi Hà Đới để đợi chờ Đường Gia bị nguy hiểm thì sẽ ra tay tiếp trợ liền.

Thôi Nhất Vỹ không biết Cổ Thanh Phong giỏi kiếm pháp và cũng không biết cây búa của chàng đang cầm là một trong Tam Bảo của Tam Nguyên Bang oai trấn giang hồ, bất cứ vật gì cứng rắn đến đâu cũng phá hủy hết. Y thấy Cổ Thanh Phong vừa ra tay đã bị Đường Gia bao vây, bị lép vế ngay, nhưng thân pháp của chàng ta tránh né rất linh diệu, nên y cũng ngạc nhiên vô cùng.

Còn Đường Gia, người ở trong cuộc bao giờ cũng mê man hơn, cứ việc giở những thế lợi hại của Tiên Nhân Chưởng ra mà tấn công tới tấp. Còn tay trái cứ nhắm các yếu huyệt của Cổ Thanh Phong mà điểm tới.

Y càng tấn công nhanh bao nhiêu, càng muốn giết chết Cổ Thanh Phong cho được nhanh chóng để thị oai với Lâu Sơn Tam Sát, và cũng muốn làm cho người mà từ bấy lâu nay y hằng mơ tưởng được vui lòng nữa.

Cổ Thanh Phong cảm thấy thế công của Đường Gia vừa nhanh, vừa kỳ ảo. Chàng để ý xem tình hình và biết mình đã gây cho đối phương lòng kiêu ngạo. Ngũ Độc Sứ Giả tấn công như vũ bão, áp lực mạnh kỳ lạ, ngấm ngấm xem xét tình hình.

Cổ Thanh Phong đã biết mình đã nuôi cho đối phương trở nên rất kiêu ngạo rồi, lúc này chính là lúc phản công rất thuận lợi...

Vừa lúc đó thì tay trái của Ngũ Độc Sứ Giả vừa dùng thế Thiên Đài Chỉ Lộ nhắm yếu huyệt bên hông phải của chàng điểm tới, còn tay phải múa động cây Tiên Nhân Chưởng cử nhắm ngay đầu của chàng mà đánh xuống.

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày, tay trái ngấm ngấm vận Tý Ngọ Thần Công ra để cả chỉ phong của đối phương, còn tay phải thì múa cây búa thần cũng dùng hết chân lực ra để chống với kẻ địch.

Từ khi bắt đầu tới giờ, Ngũ Độc Sứ Giả thấy Cổ Thanh Phong cứ tránh né hoài và lần lần đi tới chỗ lép vế, không dám thẳng tay chống đỡ, nên y càng ngông cuồng và kiêu ngạo thêm, vì vậy y mãi mê tấn công chàng chứ không đề phòng tí nào.

Bây giờ, y thấy đối phương lại dám giơ cả tay trái lẫn tay phải lên chống đỡ như vậy, chỉ phong của y đóng kháng với Tý Ngọ Thần Công. Hai bên đều ngang tài nhau, nên vừa đụng vào nhau đã tản mản ra ngay!

Còn Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng ở bên tay phải của y thì bị sóng

búa của Cổ Thanh Phong va chạm phải kêu “coong” một tiếng, bật lên trên cao ba thước, nhưng may thay, cây Tiên Nhân Chưởng đó vẫn không rơi khỏi tay của y.

Tuy Cổ Thanh Phong thấy Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng của Đường Gia bị văng hẳn lên ba thước như vậy, nhưng hổ khẩu tay của mình cũng cảm thấy tê tái, suýt tí nữa cũng cầm không vững cây búa đó.

Dưới tình cảnh đó, Cổ Thanh Phong không thể nào không tin tưởng vấn đề như sau : Trừ phi phải dùng kiếm pháp tinh diệu của mình e mới thắng được bảy Sứ Giả, bằng không cứ dùng nội công thần lực ra thì chưa chắc đã thắng nổi họ.

Vì thế nên chàng thừa cơ xoay ngược cái búa thần lên giở thế Ngũ Đỉnh Khai Sơn ra nhấn đầu Ngũ Độc Sứ Giả mà chém xuống.

Lần đầu tiên Ngũ Độc Sứ Giả sử dụng Tiên Nhân Chưởng đối địch với Ha Đăng, suýt chút nữa đã bị cây Bạch Cốt Trượng của Tiểu Sát Ha Đăng đánh bắn lên cao, bây giờ y thấy y bị búa thần của Cổ Thanh Phong chống đỡ cũng suýt bị văng bắn lên. Y thấy Cổ Thanh Phong cũng giơ búa lên bắt chước y bổ xuống như vậy, y liền mỉm cười và nghĩ thầm :

“Nội công chân lực của ta tuy kém Ha Đăng một chút, nhưng tên Thanh Phong này làm sao hơn ta nổi? Bây giờ y kháng cự với ta như thế này thì có khác nào mang trứng mà chọi với đá, có phải là tự dẫn thân vào chỗ chết không?”

Đường Gia nghĩ như vậy xong, liền dồn hết sức lực vào cánh tay giơ cây Tiên Nhân Chưởng lên để chống đỡ búa của đối phương. Y định hất cây búa sắt bắn lên mấy thước rồi giở ngay Vạn Kiếp Thần Trảo tuyệt học của Vạn Kiếp Môn ra nhắm ngực của Cổ Thanh Phong mà chop luôn. Vì vậy, lúc ấy y yên chí đối phương thể nào cũng để trống phía trước ngực, như thế kẻ địch thể nào cũng phải bị chết toi dưới trảo của y liền.

Thoạt tiên, Bàn Chân Chân cũng lo âu cho Cổ Thanh Phong, nhưng bỗng thấy Ngũ Độc Sứ Giả đưa Tiên Nhân Chưởng ra chống đỡ, nàng liền mừng thầm và khẽ mỉm cười. Nàng biết Cổ Thanh Phong không những đắc thắng mà còn diệt trừ nổi Ngũ Độc Sứ Giả ngay trong lúc này.

Lòng đàn bà biến đổi rất nhanh chóng. Vốn dĩ Vệ Phụng Hoa ghét Đường Gia khôn tả, nhưng bây giờ vì ghen tuông với Cổ Thanh Phong

mà nàng ta lo âu hộ y, thấy vậy nàng vội lớn tiếng kêu gọi :

- Lục sư đệ! Phải cẩn thận đừng có chống đỡ bừa như thế! Sư đệ đã quên lời tôi dặn, cái búa này không phải là một cái búa thường đâu!

Vệ Phượng Hoa vừa nói dứt thì Ngũ Độc Tiên Nhân Chuồng với Liệt Khuyết Thần Phủ đã va chạm nhau...

Cây búa thần ấy là một trong Tam Bảo có khác. Quả thực danh bất hư truyền, chỉ nghe thấy tiếng kêu “loong coong”, Ngũ Độc Tiên Nhân Chuồng ben tron có giấu Hóa Huyết Thần Yên một thức thuốc kỳ độc của đối thủ đã bị chặt gãy làm đôi liền.

Cũng may Vệ Phượng Hoa kịp thời cảnh cáo. Đường Gia bán tín bán nghi nên cũng có phòng bị vì thế khi Tiên Nhân Chuồng búa y vừa bị chém gãy, y đã vội giở Vạn Kiếp Đào Hồn ra để nhảy về phía sau tránh né. Nhờ vậy, đầu và người của y khỏi bị búa thần chém đứt làm hai mảnh, nhưng vai bên phải của y đã bị chém đứt một miếng thịt nhỏ rồi!

Thôi Nhất Vỹ thấy Đường Gia khinh địch nổi giận, liền quay đầu lại nói với Vệ Phượng Hoa:

- Tam sư muội, mau băng bó cho Đường sư đệ và phóng Vạn Kiếp Kỳ Hỏa lên gọi Trì sư đệ và Liên sư muội tới đây, còn tên Thanh Phong kia để ngu huynh dùng Tiêu Dao Phiến mà đối phó y!

Nói xong, y cởi cái quạt gang có cán dài hai thước đeo ở bên lưng ra.

Cổ Thanh Phong biết Tiêu Dao Sứ Giả là người xếp hàng thứ hai trong nhóm Thất Sứ Giả, võ công kinh tuyệt. Chàng thấy cây búa thần lợi hại như thế nào đã để cho đối phương biết rõ rồi, nên chàng quyết tâm phen này dùng kiếm chứ không dùng búa nữa. Chàng định giở Thanh Bình Độn Kiếm với Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm vừa học để đối phó với kẻ địch xem sao.

Chàng quyết định như vậy xong, liền trao trả cây búa Thần lại cho Bàn Chân Chân, rồi lấy thanh trường kiếm của mình ra. Bàn Chân Chân tỏ vẻ lo âu khẽ nói :

- Tại sao Phong đại ca lại không dùng đến cây búa thần này nữa?

Cổ Thanh Phong cũng khẽ đáp :

- Chân muội khỏi lo! Thần Phủ tuy sắc bén thực, nhưng nó quá

nặng đối phó với cái quạt tinh xảo của Tiêu Dao Sứ Giả không tiện chút nào, cho nên tôi mới không dùng búa là thế!

Chàng nói tới đó thì Tiểu Sát Ha Đằng trong Lâu Sơn Tam Sát đã bỗng kêu “hự” một tiếng, mặt biến sắc, lão đảo như sắp ngã. Cổ Thanh Phong biết Tiểu Sát Ha Đằng khi đấu với Ngũ Độc Sứ Giả đã bị trúng phải Hóa Huyết Thần Yên nên chàng khẽ nói với Bàn Chân Chân :

- Chân muội! Mau báo cho Lâu Sơn Tam Sát biết Ha Đằng đã bị trúng phải một chất độc vô hình của Vạn Kiếp quần ma, mau vận nội công giữ lấy chất độc đừng để cho nó lan rộng ra, chờ tôi đấu xong sẽ cứu y thoát chế!

Bàn Chân Chân nghe nói liền chạy lại nói cho Tam Sát nghe. Ha Đằng thử vận công thử xem, quả nhiên y thấy mình bị trúng độc thật, liền giật mình kinh hãi, vội vận công ra dồn chất độc vào một nơi, không để cho nó lan tràn ra ngoài, rồi ngồi yên chờ đợi Cổ Thanh Phong đấu xong sẽ chữa cho.

Lúc ấy, Tiêu Dao Sứ Giả đã múa chiếc quạt Tiêu Dao lên, rồi chỉ tay vào mặt Cổ Thanh Phong mà nói :

- Cổ Thanh Phong! Sao ngươi còn không ra đây tiếp tay? Có phải ngươi tự biết sẽ bị Tiêu Dao Phiến này của ta kết liễu tính mạng của ngươi, cho nên ngươi mới còn phải xếp đặt hậu sự trước đây có phải không?

Cổ Thanh Phong từ từ đi ra mấy bước, giơ kiếm lên ngang ngực đợi chờ đối phương tấn công.

Thôi Nhất Vy tỏ vẻ khinh thị, vừa cười vừa hỏi :

- Cổ Thanh Phong! Vừa rồi cây búa của ngươi sắc bén như thế, sao bây giờ ngươi không sử dụng nữa mà lại đi sử dụng kiếm như vậy?

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày, cười một cách kiêu ngạo và đáp :

- Cái búa sắt là Liệt Khuyết Thần Phủ một trong Phiên Thiên Tam Bảo oai trấn giang hồ của Tam Nguyên Bang, vì ta biết Ngũ Độc Tiên Nhân Chương của Đường Gia có tàng trữ một thứ thuốc độc vô hình vô sắc rất lợi hại, nên ta mới phải mượn cây búa đó để phá hủy khí giới ác độc của Đường Gia đi để y khỏi làm hại người của võ lâm nữa. Bây giờ ta đặc

biệt dùng kiếm thuật của bốn môn để lãnh giáo Tiêu Dao Phiến Pháp của người!

Tiêu Dao Sứ Giả nghe nói trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Kinh hãi là vì cái búa sắt tầm thường đó không ngờ lại là vật báu trấn sơn của Bàng Thiên Hiểu. Y mừng là Cổ Thanh Phong chỉ biết Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng có Hóa Huyết Thần Yên thôi, chứ đối phương không biết trong chiếc quạt này của y lại còn có chất độc hơn chất độc Hóa Huyết Thần Yên nữa. Nên y yên chí dù kiếm pháp của đối phương có thần thông đến đâu đi nữa, nhưng rút cuộc thể nào cũng chết dưới Tiêu Dao Phiến Pháp của y!

Nghĩ vậy xong, y liền xông lại tấn công đối phương ngay.

Cổ Thanh Phong thấy ba mươi hai cái nan quạt của đối phương vừa sắc vừa nhọn không khác gì ba mươi hai mũi tên nhỏ vậy, chàng biết cái quạt này chế tạo một cách kỳ lạ, oai lực phải mạnh lắm, thủ pháp cũng tinh diệu lắm, cho nên chàng không dám khinh thường chút nào, cứ chăm chú nhìn vào thủ pháp của đối phương để chuẩn bị đối phó.

Mọi người chỉ thấy Tiêu Dao Sứ Giả chạy quanh người Cổ Thanh Phong. Tuy bề ngoài chỉ trông thấy y chạy một cách tầm thường thôi, nhưng sự thật chân của y chạy theo phương vị Cửu Cung Bát Quái.

Cổ Thanh Phong thấy Thôi Nhất Vỹ đã chuyển sang “Cửa Sinh” ở phía Đông Nam, chàng biết đối phương thể nào cũng phát động thể công ở Cửa Sinh. Quả nhiên, Thôi Nhất Vỹ vừa tới phương vị đó đã bước lên bốn thước, tay phải múa quạt khua vào mặt chàng, ba mươi hai cái nan quạt đều nhắm ngực chàng đâm tới...

Cổ Thanh Phong nhận ra được thủ pháp này của Thôi Nhất Vỹ kêu là Hồ Điệp Song Phi biến hóa rất nhiều. Chàng biết thể công này của đối phương mình phải lấy công làm thủ, mới mong chống đỡ được. Chàng đã quyết định như vậy, liền múa kiếm giở thể Thanh Bình Độn Kiếm ra, múa tít như một trận mưa kiếm vậy.

Thôi Nhất Vỹ thấy kiếm pháp của đối phương lại lợi hại đến thế, nên y cũng giở ngay những thể công rất lợi hại của y ra. Thể công của đôi bên lợi hại khôn tả, chỉ thoáng cái, cả đôi bên đã đấu được hơn hai chục hiệp liền mà vẫn chưa phân thắng bại. Đã có mấy lần Thôi Nhất Vỹ giở

hết tinh diệu tuyệt học của y ra, nhưng đều bị Cổ Thanh Phong phá hết. Y liền nghĩ thầm :

“Đối phương có công lực lợi hại như vậy, nếu ta không giở hết mấy thế sát thủ ra đánh bại đối phương, thì có lẽ oai vọng của phái Vạn Kiếp sẽ bị mất hết”.

Cổ Thanh Phong biết công lực của bảy Sứ Giả rất cao siêu. Trong bảy người đó thì Tốt Kim Hoàn tài ba nhất, người thứ hai là Trì Trung Long, và người thừa ba tức là Thôi Nhất Vỹ đây. Chàng luyện tập Thanh Bình Độn Kiếm với Phong Vân Lô Vũ Tứ Kiếm mục đích là để cứu Mạnh Hồng Tiểu ra khỏi Thiên Nguy Cốc và quét sạch quần ma, nhưng chàng thấy tình hình bây giờ mới hay sự dự tính của mình đều là ảo tưởng hết!

Trong lúc kinh hoảng, chàng liền trợn ngược đôi lông mày lên định dụ người thế kiếm lợi hại nhất trong Thanh Bình Độn Kiếm ra xen lẫn với Phong Lô nhị thức mà hạ kẻ địch ngay. Trong khi hai người đang đấu với nhau rất kịch liệt, thì bỗng trên không có một con rồng lửa sắc sỡ xuất hiện, bay cao chừng hơn ba mươi trượng và vó những tiếng kêu nghe rất đinh tai.

Thì ra Vệ Phượng Hoa thấy Nhị sư huynh kịch chiến mãi với đối phương mà không sao thắng nổi, nên nàng mới vội dùng Vạn Kiếp Kỳ Hỏa ra để gọi Trì Trung Long cứu viện. Ngờ đâu, cùng một lúc đó, ở trong Thiên Nguy Cốc cũng có Vạn Kiếp Kỳ Hỏa phi lên, cũng có tiếng kêu chọc tai như vậy...

Vệ Phượng Hoa thấy vậy cả kinh, liền cau mày lại nói với Thôi Nhất Vỹ :

- Nhị sư huynh, xin tạm ngừng tay!

Thôi Nhất Vỹ giở một thế rất lợi hại của Tiêu Dao Phiến ra, đẩy Cổ Thanh Phong lùi ra phía sau mấy bước, rồi mới ngừng tay lại, quay sang hỏi Vệ Phượng Hoa :

- Tam sư muội, việc gì mà kinh hoàng thế? Rồi trên không có tiếng kêu khác lạ, không biết phải trong Thiên Nguy Cốc báo động đấy không?

Vệ Phượng Hoa gật đầu đáp :

- Không biết Trì sư đệ hay Liên sư muội đột nhiên đốt Vạn Kiếp

Kỳ Hỏa lên báo động như thế? Chắc trong Thiên Nguy Cốc thể nào cũng có việc gì quái dị đang xảy ra? Chi bằng, Nhị sư huynh hãy hẹn một ngày khác đấu với đối phương, rồi chúng ta hãy cùng nhau trở về Thiên Nguy Cốc xem sao có hơn không?

Cổ Thanh Phong nghe nói, đang định trả lời, thì Lãnh Sát Hồng Phi đã lên tiếng nói trước :

- Các người trong Thiên Nguy Cốc đã hữu sự, anh em chúng ta cũng không muốn nhân lúc người ta đang nguy nan mà đến đây làm khó dễ. Vậy chờ ba ngày sau, chúng ta lại tái gặp nhau ở nơi đây vậy...